

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

1959 · 50 · 2009

ÜÇÜNCÜ DAİRE

MARCELLO VIOLA v. İTALYA DAVASI

(Başvuru no. 45106/04)

KARAR

STRAZBURG 5 Ekim 2006

KESİN

05/01/2007

Marcello Viola v. İtalya davasında,

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (Üçüncü Daire) aşağıdaki hakimlerden oluşmaktadır:

Boštjan M. Zupančič, *Başkan*,
John Hedigan,
Corneliu Bîrsan,
Vladimiro Zagrebelsky,
Alvina Gyulumyan,
Davíd Thór Björgvinsson, *hakimler*,
ve Fatoş Aracı, *Daire Yazı İşleri Müdür Yardımcısı*,

14 Eylül 2006 tarihinde gizli olarak müzakere edilmiş olup, Aynı tarihte kabul edilmiş olan aşağıdaki kararı bildirir:

USÛL

1. İtalya Cumhuriyeti Devleti aleyhine açılan (45106/04) no'lu davanın nedeni, İtalya Cumhuriyeti Devleti vatandaşı Bay Marcello Viola'nın ("başvuran") Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne 30 Ekim 2004 tarihinde İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurudur.
2. Başvuran, Taurianova Barosu avukatlarından Sayın A. Romeo tarafından temsil edilmiştir. İtalya Cumhuriyeti Devleti ("Hükümet"), kendi görevlileri olan Bay I. M. Braguglia ve Bay N. Lettieri tarafından temsil edilmiştir.
3. Mahkeme 13 Aralık 2005 tarihinde başvuruyu kısmen kabul edilebilir bulmuş ve başvurunun başvuranın ceza yargılamasının ikinci setinde ki temyiz duruşmalarına video konferans yoluyla katılması ve Sözleşme'ye Ek 7. Protokolün 4. maddesi ile ilgili şikayetleri Hükümete bildirmeye karar vermiştir. Sözleşmenin 29 § 3 maddesi uyarınca, davanın kabul edilebilirlik şartları ve esasına ilişkin hususlar birlikte incelenecektir.

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

4. Başvuran 1959 doğumlu olup, L'Aquila hapisanesinde tutuklu bulunmaktadır.

A. İlk Ceza Yargılaması

5. Başvuran 16 Mart 1992 tarihinde cinayet ve mafya tarzı bir örgüte üye olmak suçlarından yakalanmış ve tutuklanmıştır. Başvuran ayrıca mükerrer yasadışı silah taşıma eylemleri ile suçlanmıştır. Özellikle M. L. cinayetinin de aralarında bulunduğu bir takım cinayetlerde kullanılmak üzere kamuya açık yerlerde silah bulundurmaya yardım ve yataklık ettiği iddia edilmiştir.
6. Palmi Ağır Ceza Mahkemesi 16 Ekim 1995 tarihinde başvurunu mafya tarzı suç örgütüne üye olmak suçundan on beş yıl hapis cezasına mahkûm etmiştir. Diğer suçlamalardan ise beraat etmiştir.

7. Başvuran bu karara itiraz etmiştir.
8. Reggio di Calabria İstinaf Mahkemesi 10 Şubat 1999 tarihinde başvuranın hapis cezasının süresini 12 yıla düşürmüştür.
9. Başvuran usulü sebeplerle temyiz başvurusunda bulunmuştur. Yargıtay 8 Şubat 2000 tarihinde verdiği ve mahkeme yazı işleri müdürlüğüne 25 Şubat 2000 tarihinde ulaşan karar ile başvuranın temyiz talebini reddetmiştir.

B. İkinci Ceza Yargılaması

1. Hazırlık soruşturması ve ilk derece mahkemesi nezdinde yapılan yargılama

10. Bununla birlikte, 19 Haziran 1996 tarihinde Reggio di Calabria sorgu hâkimi tarafından başvuranın tutuklanmasına yönelik yeni bir karar verilmiştir. 15 Ekim 1996 tarihinde hâkim başvuranın Palmi Ağır Ceza Mahkemesinde duruşmada bulunmasına karar vermiştir. Başvuran çok sayıda cinayet, cinayete teşebbüs, mafya tarzı bir suç örgütüne üye olmak ve yasadışı olarak silah bulundurma suçları ile suçlanmıştır. Başvuran özellikle M.L. nin öldürülmesi talimatını vermekle ile suçlanmıştır. Ayrıca başvuran suç işlenmesinde kullanılan silahın taşınmasına iştirak etmekle de suçlanmıştır. Başvuran söz konusu silahın ilk ceza yargılamasında taşımakla suçlandığı silahlardan biri olduğunu ileri sürmüştür.

11. Yargılama sürecinde *bir itiraççının* (yetkililerle işbirliği yapmakta olan eski bir mafya üyesi) da aralarında olduğu bazı tanıklar dinlenilmiştir.

12. Palmi Ağır Ceza Mahkemesi 22 Eylül 1999 tarihinde başvurunu beş kez ömür boyu hapis cezası ile cezalandırmış ve bu cezanın ilk üç yılının hücrede geçirilmesine karar vermiştir. Mahkeme ek olarak toplam yetmiş yıl hapis cezasına da hükmetmiştir. Karar eski mafya üyesi tarafından verilen doğru, güvenilir ve diğer delillerle desteklendiği telakki edilen beyanlara dayandırılmıştır.

2. İstinaf Yargılaması

13. Başvuran itiraz etmiştir.

14. Başvuran 2000 yılından itibaren (Hapishane Organizasyonu Kanunu olarak bilinen) 26 Temmuz 1975 tarihli 354 sayılı Kanunun 41. *bis* bölümü uyarınca, diğer hususlar yanında, dış dünya ile temasını sınırlayan sınırlandırılmış hapishane rejimine tabi tutulmuştur. Ayrıca, başvuran tutuklu bulunduğu hapishaneden duruşma salonuna da getirilmemiştir. Ancak başvuranın 21 Şubat 2001, 15 Haziran 2001 ve 5 Mart 2002 tarihlerinde yapılan duruşmalara işitsel ve görsel sistemler kullanılarak katılımı sağlanmıştır.

15. Reggio di Calabria İstinaf Mahkemesi 5 Mart 2002 tarihinde başvurunu cinayet ile ilgili suçlamaların bir tanesinden beraat ettirmiştir. Mahkeme başvuran tarafından işlenen suçların tek bir suça ait olduğu (*unico disegno criminoso*) kanaatiyle cezasını ömür boyu hapis ve iki yıl hücre cezasına düşürmüştür.

3. Usulü Sebepler ile Temyiz

16. Başvuran usule sebeplere dayanarak temyiz talebinde bulunmuştur. Başvuran, *diğer hususların yanında*, değerlendirilen deliller arasında çelişkiler olmasına rağmen tanıkları güvenilir bulan İstinaf Mahkemesinin tutumundan dolayı şikâyetçi olmuştur. M.L. nin cinayeti ile alakalı olarak, başvuran iddia makamı tarafından sunulan delil kapsamında kendisine ait bir araziye yakın bir yerde bir arabanın içerisinde polis tarafından bulunan P 38 Wather tabancası olduğunu belirtmiştir. Ancak başvuran, ilk ceza yargılamasında söz konusu silahı taşıma suçundan beraat etmiştir. Buna ek olarak, ikinci dereceden bir kanıt hiçbir şekilde M.L. nin öldürülmesi talimatının başvuran tarafından verildiği hususunu da kanıtlamayacaktır.

17. Başvuran temyiz duruşmalarına katılımı ile ilgili olarak adil yargılanma hakkının ihlal edildiğine dair herhangi bir şikayette bulunmamıştır.

18. Yargıtay 26 Şubat 2004 tarihinde verdiği ve 3 Haziran 2004 tarihinde mahkeme kalemine ulaşan karar ile başvuranın temyiz talebini reddetmiştir. Yargıtay kararında, Ağır Ceza Temyiz Mahkemesinin ihtilaflı tüm konular hakkında verdiği kararını makul ve yerinde gerekçelere dayandırdığına hükmetmiştir.

II. İLGİLİ İÇ HUKUK VE UYGULAMA

19. 11 Numaralı 7 Ocak 1998 tarihli Kanun, Ceza Usul Kanunu uygulama hükümleri yanında, 19 Ocak 2001 tarihli 4 Numaralı Kanun ile değişiklik yapılan yeni bir madde 146 yürürlüğe girmiş olup madde metni aşağıda ki şekildedir:

“1. Kanunun 51. Madde 3. paragraf ve 407. Madde 2. paragraf (a) alt paragrafı ile ilgili işlemlerde (bunlar mafya ve diğer ciddi suçlarla ilgili olanlar) hapisanede her ne sıfat ile tutulursa tutulsunlar aşağıda belirtilen durumlarda duruşmalara uzaktan katılımları sağlanır:

(a) kamu düzeni ve güvenliğinin ciddi olarak gerekli kıldığı zorunluluklar;

(b) işlemlerin komplike olduğu ve uzaktan katılımın gecikmeleri önleyeceğinin öngörüldüğü durumlar. Gecikmenin önlenmesi zarureti dikkate alınırken aynı davalıya karşı aynı zamanda farklı mahkemelerde de işlemlerin devam etme hususu değerlendirilmelidir.

Paragraf 1 de belirtilen durumların yanında, uzaktan duruşmaya katılımın 354 sayı ve 26 Temmuz 1975 tarihli kanunun 41. Bölümünün 2 paragrafında düzenlenen tedbirlerin uygulandığı tutuklular hakkında da uygulanacaktır ...

2. Uzaktan katılımın sağlanması kararı ön tedbirler safhasında dava mahkemesi veya ağır ceza mahkemesi başkanı tarafından veya yargılama süreci içinde hakim tarafından alınacaktır. Söz konusu Karar taraflara ve savunma avukatına duruşma tarihinden en az on gün önce bildirilecektir.

3. Uzaktan katılım kararı verildiğinde, duruşmanın yapılacağı mahkeme salonu ile tutuklunun bulunduğu yer arasında görsel ve işitsel bir bağlantı kurularak iki meknada da hazır bulunan kişilerin birbirlerini eş zamanlı ve net olarak görmeleri ve söylenenleri duymaları sağlanacaktır. Farklı yerlerde tutulan değişik sayıda tutuklu/davalı için de birbirlerini görmeleri ve duymaları için aynı düzenleme yapılacaktır.

4. Savunma avukatı veya onun yerine gelen avukat her zaman sanığın bulunduğu yerde hazır bulunmak zorundadır. Savunma avukatı veya onun yerine gelen avukat duruşma salonunda bulunduğu halde sanık gerekli teknik vasıtalar ile avukatıyla özel ve gizli olarak konuşma imkanına sahip olacaktır.

5. Sanığın görsel ve işitsel sistem ile duruşma salonuna bağlandığı yer duruşma salonunun bir uzantısı olarak kabul edilecektir [*è equiparato all'aula d'udienza*].

6. Hakime yardım ile görevli bir mahkeme yetkilisi sanığın bulunduğu yerde hazır bulunacak ve sanığın kimliği ile hak ve yetkilerini kullanmakta hiç bir şekilde kısıtlamaya maruz kalmadığını tasdik edecektir. Mahkeme yetkilisi aynı zamanda 3. Paragraf ile 4. Paragrafın 2. Cümlesinde düzenlenen hususlara uyulmasını temin ederek ifade alınması halinde bunun kanunlara uygun bir şekilde alınmasını sağlamak ile görevlidir.... bu kapsamda gerekli olması halinde sanığa ve avukatına da danışacaktır...

7. Yargılama sürecinde, gerekli olması halinde, sanığın tanıklar ile yüzleştirilmesi veya sanığın kimliğinin belirlenmesi veya sanığın şahsen hazır bulunması gereken hallerin bulunması halinde hakim gerekli görürse ve tarafları dinledikten sonra sanığın duruşma salonuna getirilmesine karar verir.

20. Anayasa Mahkemesine göre (26 Kasım 2002 tarih ve 483 nolu karar), uzaktan katılım şu amaçlara ulaşılmasını sağlamaktadır: (a) davaya taraf diğer kişilere karşı sanık tarafından yapılabilecek olası tehditlerin bulunması halinde kamu düzenini korumak; (b) sanığın hapisneden duruşma salonuna transferi esnasında mensup olduğu suç örgütü ile tekrar temas kurmasının önüne geçilmesi; ve (c) farklı mahkemelerde devam etmekte olan komplike ve uzun davaları hızlandırmak. Anayasa Mahkemesi aynı zamanda 7 Ocak 1998 tarih ve 11 numaralı kanun ile yürürlüğe giren sistemin çok ciddi suçlar ile suçlanan sanıkların duruşmalara katılımını sağlarken kamuyu koruma görevi ile adil yargılama yapılması şartının da yerine getirilmesini garanti altına aldığını vurgulamıştır (*ordinato svolgimento dei processi*).

21. Anayasa Mahkemesi 22 Temmuz 1999 tarih ve 342 sayılı Kararı ile uzaktan katılım usulunun Anayasanın 24 § 2 maddesi ile güvence altına alınan “savunma hakkı” ile de uyumlu olduğuna hükmetmiştir. Anayasa Mahkemesi, Anayasanın davalının yargılamaya sadece kişisel ve bilinçli (*consapevole*) olarak katılımını gerekli kıldığından sadece sanığın duruşma salonunda fiziksel olarak hazır bulunmasının söz konusu hakkın kullanılmasında tek etkili yol olduğu fikrine katılamayacağına belirtmiştir. Ceza Usul Kanunun uygulama hükümleri madde 146; duruşma salonu ile sanığın bulunduğu yer arasında teknik anlamda bir bağlantı kurulmasının yeterli olmadığı, bazı gerekli “sonuçların” elde edilmesi gerektiği ve özellikle savunma hakkını uygun bir şekilde kullanarak “etkili” bir katılım sağlanması hususunu düzenlemektedir. Ayrıca sanık ile avukatının temasa halinde olması, savunma avukatının müvekkilinin bulunduğu yerde hazır bulunma hakkını ve sanık ile avukatının birbiriyle iletişim halinde olması hususlarını güvence altına alan kanun maddeleri bulunmaktadır. Hakim ulaşılmak istenen sonuçların temini için uygun teknik altyapının hazırlanmasının sağlanması konusunda hem yetkili hem de görevlidir ve ayrıca gerektiği takdirde sanığın mahkeme salonunda hazır bulunması hususunda karar da verebilir. Anayasa Mahkemesi yeni kanun maddeleri ile “gelenekten” ayrıldığı ve duruşmada gözetilmesi gereken dinamikler ile dengenin bozulmadığı aksine temel olarak aynı kaldığı kanaatindedir.

22. Bu sebeplerle Anayasa Mahkemesi 7 Ocak 1998 tarih ve 11 sayılı Kanun ile yürürlüğe giren sistemin, diğer hususların yanında, özellikle tutuklu sanıklar için ‘makul süre’ gereksinimini içeren Sözleşmenin 6. maddesine e aykırı olduğunun düşünölemeyeceğine karar vermiştir.

III. İLGİLİ ULUSLARARASI HUKUK

23. Ceza İşlerinde Karşılıklı Adli Yardım Avrupa Sözleşmesi’ne Ek 2. Protokol’ün 9. ve 10. Maddeleri aşağıdaki şekildedir:

Madde 9 –videokonferans yoluyla duruşma

“1. Eğer bir kimse bir Taraf’ın ölkesindeyse ve diğer Taraf’ın yargı organları tarafından tanık veya bilirkişi olarak dinlenilmesi gerekiyorsa, eğer o kişinin diğer Tarafın ölkesinde dinlenilmesi mümkün değil ise veya istenilmiyorsa duruşmanın video konferans yöntemiyle, paragraf 2-7 uyarınca, yapılmasını diğer Taraf talep edebilir.
[...]

Madde 10 –telekonferans yoluyla duruşma

“1. Eğer bir kimse bir Taraf’ın ölkesindeyse ve diğer Taraf’ın yargı organları tarafından tanık veya bilirkişi olarak dinlenilmesi gerekiyorsa, diğer Tarafın ulusal hukukunda da bu yönde bir düzenleme varsa, Taraf’ın duruşmanın telekonferans yöntemiyle yapılması hususunda yardımcı olmasını, paragraf 2-6 uyarınca, talep edebilir.
[...]

24. Avrupa Birliği üye devletleri arasında 29 Mayıs 2000 tarihinde Brüksel’de imzalanan Ceza İşlerinde Adli Yardım Avrupa Sözleşmesi’nin 10. ve 11. maddeleri aşağıdaki şekildedir:

Madde 10 – videokonferans yoluyla duruşma

“1. Eğer bir kimse bir Üye Devlet’in ölkesindeyse ve diğer Üye Devletin yargı organları tarafından tanık veya bilirkişi olarak dinlenilmesi gerekiyorsa, eğer o kişinin diğer Üye Devletin ölkesinde dinlenilmesi mümkün değil ise veya istenilmiyorsa duruşmanın video konferans yöntemiyle, paragraf 2-8 uyarınca, yapılmasını diğer Üye Devlet talep edebilir.
[...]

Madde 11 – Tanık ve Bilirkişilerin telekonferans yoluyla dinlenilmesi

“1. Eğer bir kimse bir Üye Devletin ölkesindeyse ve diğer Üye Devletin yargı organları tarafından tanık veya bilirkişi olarak dinlenilmesi gerekiyorsa, diğer Üye Devletin ulusal hukukunda da bu yönde bir düzenleme varsa, Üye Devletin duruşmanın telekonferans yöntemiyle yapılmasını hususunda yardımcı olmasını, paragraf 2-5 uyarınca, talep edebilir.
[...]

25. Avrupa Konseyi, 23 Kasım 1995 tarih ve Uluslararası Organize Suçlara Karşı Tanıkların Korunması konulu kararıyla üye devletlere tanıkların etkili bir şekilde korunması hususunda çağrıda bulunmuştur. Bu kapsamda, Avrupa Konseyi, diğer hususların yanında, “koruma yollarından bir tanesinin de delillerin sunulması işleminin hakkında soruşturma yapılan kimsenin bulunduğu yerden başka bir yerde, gerekli

görülmesi halinde, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi içtihatlarınca belirlenen çekişmeli yargılama prensibi de gözetilerek ses-görüntü sistemleri kullanılabileceğini” belirtmiştir. Avrupa Konseyi devamında şu şekilde beyanda bulunmuştur:

“... Ses-görüntü sistemlerinin kullanılmasında aşağıda belirtilen hususlar özellikle dikkate alınmalıdır:

1. Prensip olarak, belirtmek gerekir ki duruşma sadece talep eden Devlet hukuku ve uygulamaları uyarınca yapılabilir.
2. Duruşma esnasında tanığın bir danışman tarafından yardım alması hususu Devletlerden birinin kanunları uyarınca mümkün ise tanığın bulunduğu Devlet ülkesinde böyle bir yardımın ayarlanması mümkündür;
3. Talebin yapıldığı ülke hukukunda aksine bir düzenleme bulunmadığı müddetçe tercüme ve ses-görüntü sistemlerinin kullanılmasından doğan masraflar talep eden Devlet tarafından karşılanacaktır.”

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

I. SÖZLEŞMENİN 6. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

26. Başvuran, hakkındaki ikinci yargılamada yer alan temyiz duruşmalarına katılımının zorla görsel ve işitsel sistemler kullanılarak sağlandığından şikâyet etmiştir. Başvuran aşağıda ilgili kısımları verilen Sözleşmenin 6 §§ 1 and 3 maddeleri uyarınca şikâyetinde bulunmuştur:

“medeni hak ve yükümlülüklerin belirlenmesinde ..., herkes adilduruşma ... bir mahkeme tarafından ...”

...

3. Her sanık en azından aşağıdaki haklara sahiptir:

(a) Kendisine yöneltilen suçlamanın niteliği ve nedeninden en kısa zamanda, anladığı bir dille ve ayrıntılı olarak haberdar edilmek;

(b) Savunmasını hazırlamak için gerekli zamana ve kolaylıklara sahip olmak;

(c) Kendi kendini savunmak veya kendi seçeceği bir avukatın yardımından yararlanmak ve eğer avukat tutmak için mali olanaklardan yoksunsa ve adaletin selameti gerektiriyorsa, mahkemece görevlendirilecek bir avukatın para ödemeksizin yardımından yararlanabilmek;

(d) İddia tanıklarını sorguya çekmek veya çektirmek, savunma tanıklarının da iddia tanıklarıyla aynı koşullar altında çağırılmasının ve dinlenmesinin sağlanmasını istemek;

(e) Duruşmada kullanılan dili anlamadığı veya konuşamadığı takdirde bir tercümanın yardımından para ödemeksizin yararlanmak.

27. Hükümet başvuranın bu iddialarına itiraz etmiştir.

...

B. Esas

1. Taraf Beyanları

(a) Hükümet

35. Hükümet, duruşmaların başlangıcında video konferans yöntemiyle yapılan duruşmaların Ceza İşlerinde Karşılıklı Adli Yardım Avrupa Sözleşmesi'ne Ek 2. Protokol, Avrupa Konseyi'nin 23 Kasım 1995 tarihli kararı, Avrupa Konseyi'nin 29 Mayıs 2000 tarihli düzenlemesi, 29 Mayıs 2000 tarihli Avrupa Birliği Konvansiyonu, 10 Eylül 1998 tarihli İtalya ve İsviçre arasındaki Anlaşma ve 25 Haziran 2003 tarihli Avrupa Birliği ve Amerika Birleşik Devletleri arasındaki Karşılıklı Adli Yardımlaşma Anlaşması gibi uluslar arası konvansiyon ve anlaşmalar tarafından düzenlendiği ve tavsiye edildiğini belirtmiştir. Bu husus video konferans kullanımının teknik anlamda Sözleşme ile uyum içinde olduğunu, Avrupa Konseyi ile Avrupa Birliği gibi diğer uluslararası organizasyonlar tarafından kabul edildiğini göstermektedir. Hükümete göre bir Devletin video konferans kullanımını hukuk sistemi içine dahil etmesi o Devletin Sözleşme yükümlülüklerinden ayrıldığı anlamına gelmediğinin kabul edilmesini gerektirmektedir.

36. Bununla birlikte, *Rippe v. Almanya* ((dec.), no. 5398/03, 2 Şubat 2006) kararında da görüleceği üzere, Devletlerin ikinci veya üçüncü derece mahkemeler nezdinde, davalılara ilişkin korunma tedbirlerini bir dereceye kadar zayıflatırken, "makul süre" prensibine uyum sağlayacak prosedürel mekanizmaları da adapte etmeleri tavsiye edilmiştir.

37. Hükümet yukarıda belirtilen *Rippe* kararına atıfta bulunarak önemli bir koruma tedbirinin -duruşmanın- kaldırılmasının da tartışıldığını ancak bunun Mahkemenin şikayet edilen tedbirin ulaşılmak istenen amaç ile orantılı olduğu sonucuna ulaşmasını engellemediğini eklemiştir. Ancak mevcut davada, adil yargılama ile ilgili tüm koşulların sağlandığını, özellikle belirtmek gerekirse tutuklunun, tutuklu bulunduğu yerde kalmasına izin veren gelişmiş bir teknik alet olan ve önemli gecikmelerin önüne geçen video konferans yoluyla sanığın duruşmalara etkili bir şekilde katılımının gerçekleştiği belirtilmiştir. O tarihte kısıtlı hapisane rejimine tabi olan, duruşma salonundan uzak bir yerde tutulan ve aynı zamanda farklı mahkemelerde davası görülen başvurana yargılama süresine zarar vermeyecek şekilde yargılamaya katılma olanağını ancak bir video bağlantısının verebileceği belirtilmiştir.

38. Hükümet ayrıca video konferansın sadece temyiz aşamasında, teorik olarak, delillerin toplanamayacağı ve usuli güvencelerin daha az olduğu bir zamanda kullanıldığına işaret etmiştir.

39. Bununla birlikte, tehlikeli tutukluların bir yerden diğer bir yere nakli önemli bir kamu güvenliği ve düzeni sorunu ortaya çıkarmaktadır. Özellikle belirtmek gerekir ki bu husus tutukluların kaçma ve sanıkların kendilerine karşı bir misillemede bulunulması riskini de arttırmaktadır. Ayrıca, sanıkların duruşma salonunda fiziksel olarak hazır bulunmaları tanıkların ve mağdurların korkutulması riskini de arttırmaktadır.

40. Hükümete göre sanığın duruşma salonunda fiziksel olarak hazır bulunması ile yargılamaya video konferans yöntemiyle katılması arasında önemli bir fark bulunmamaktadır. Video bağlantısı sanığa duruşma salonunda neler olduğunu duyma ve

görme imkanı sağlamakta olup sanığın kendisi de diğer taraflar, hakim ve tanıklar tarafından görülebilmekte ve duyulabilmektedir. Dolayısıyla, tanıklar tarafından sunulan delilleri sanık dinleyebilmekte, bunları çürütecek argümanlar ileri sürebilmekte ve savunması ile ilgili gerekli gördüğü herşeyi mahkemeye sunabilmekteydi.

41. Sanık ayrıca duruşma saonunda bulunan avukatına dışarıdan bir üçüncü kişi tarafından herhangi bir dinleme teşebbüsüne karşı önlem alınmış bir telefon bağlantısı ile özel olarak danışabilme imkanına sahipti. Savunma avukatı, video konferans yapılan salona kendisinin yerine bir avukat gönderebilir veya aksine kendisi bizzat müvekkilinin yanında bulunarak duruşma salonuna savunma yapması için kendi görevlendirdiği bir avukatı gönderebilirdi.

42. Bir sanığın yargılamaya telekonferans yöntemiyle katılımı hususu herhalde spesifik davalara özgü bir uygulama olarak öngörülmüş olup ilgili prosedür bir kanun ile düzenlenmiştir.

43. Yukarıda anlatılanlar kapsamında, Hükümet video konferans yöntemiyle davalara katılımın etkili ve hızlı bir şekilde adaleti sağlarken savunmanın haklarına da bir hanel getirmedini belirtmiştir. Ayrıca başvuran duruşmalara bizzat katılım sağlasaydı savunmasında nasıl bir değişiklik olabileceği hususunu göstermediği gibi video konfreans yöntemiyle katılım sağlamanın kendisine nasıl bir engel oluşturduğunda ortaya koyamamıştır. Ayrıca, ilgili iç hukuka aykırı bir şekilde sistemin kullanıldığını da iddia etmemiştir.

(b) Başvuran

44. Başvuran hükümet tarafından ileri sürülen argümanlara itiraz etmiştir. Başvuran, 2000 yılından itibaren Hapishane Organizasyon Kanunun 41 *bis* bölümü uyarınca kısıtlı hapishane rejimine tabi tutulduğunu ve video konferans yöntemi ile takip ettiği yargılamanın ikinci setinin temyiz duruşmalarına bizzat katılamadığını belirtmiştir. Dolayısıyla, savunma hakkı ihlal edilmiş ve diğer tutuklular ile karşılaştırıldığında ayrımcılığa tabi tutulmuştur.

45. Başvuran ayrıca duruşmalara video konferans yöntemiyle katılım sağlması ve kısıtlı hapishane rejimine tabi tutulmasının mahkemeyi “kesinlikle etkilediği” en azından topluma karşı bir tehdit oluşturup oluşturmadığı hususunun değerlendirilmesi noktasında etkisi olduğunu belirtmiştir.

46. Başvurana göre kendisi duruşma salonuna herhangi bir tehlike arz etmeden transfer edilebilirdi. Bu bağlamda genellikle mafya ile bağlantılı suçların yargılamanın yapıldığı duruşma salonlarının coğrafik anlamda hapishanelere yakın olduğu ve tutuklunun dışarı dahi çıkarılmadan bu yerlere ulaşımının sağlandığını belirtmiştir. Mevcut davada, duruşmalara L'Aquila hapihanesinden video konferenas yöntemiyle katılması yerine Reggio di Calabria hapishanesinde tutuklu bulunabileceğini ileri sürmüştür.

47. Sanığın duruşma salonunda bulunması zorunluluğu, mevcut davada olduğu üzere, temyiz mahkemesi tarafından soruşturmanın yeniden açılması ve daha fazla delilin toplanması kararı verilen davalarda daha da önem arz etmektedir. Bu noktada başvuran yargılamanın ikinci setinin temyiz aşamasında Reggio di Calabria İstinaf Mahkemesi nezdinde bir muhbirin hazır bulunduğuna işaret etmiştir.

48. Son olarak, kusurlu bağlantı ve yetersiz ses iletimi gibi “öngörülebilir zorluklar” sebebiyle video konferans savunma avukatıyla hızlı bir iletişim sağlanmaksızın sonuçlanmıştır.

2. Mahkemenin Değerlendirmesi

(a) Genel prensipler

49. Mahkeme, Sözleşmenin 6 § 3 maddesinde düzenlenen güvencelerin yine bu maddenin birinci fıkrasında belirtilen adil yargılanma hakkının spesifik yönleri olduğunu hatırlatır. Sonuç olarak, başvuranın çeşitli şikayetleri bu iki madde birlikte ele alınarak değerlendirilecektir (bkz, diğer referanslar yanında, *Van Geyseghem v. Belçika* [GC], no. 26103/95, § 27, ECHR 1999-I).

50. Adil bir ceza yargılaması sürecinin oluşmasında sanığın mahkeme nezdinde hazır bulunmasının büyük bir önemi bulunmaktadır (bkz *Lala v. Hollanda*, 22 Eylül 1994, § 33, Series A no. 297-A; *Poitrimol v. Fransa*, 23 Kasım 1993, § 35, Series A no. 277-A; ve *De Lorenzo v. İtalya* (dec.), no. 69264/01, 12 Şubat 2004), bunun sebebi hem adil yargılanma hakkının mevcudiyeti hemde beyanlarının doğruluğunun anlaşılması ve bu beyanların menfaatleri korunması gereken mağdur ve tanıkların beyanları ile karşılaştırılmasıdır (bkz *Sejdovic v. İtalya* [GC], no. 56581/00, § 92, ECHR 2006-II).

51. Sözleşme’nin 6. maddesi açıkça tanıkların veya beyanda bulunmaya çağırılan mağdurların genel olarak menfaatlerinin korunmasını göz önüne alınmasını gerektirmediği açıktır. Ancak, bu kişilerin hayatları, özgürlükleri veya güvenlikleri söz konusu olabilir ve bunlarında Sözleşme’nin 8. maddesi kapsamında değerlendirilmesi gerekebilir. Bu menfaatler, prensip olarak, Taraf Devletlerin cezai yargılama prosedürlerini söz konusu menfaatlerin haksız bir şekilde zarara uğramasını engelleyecek şekilde düzenlemesini belirten Sözleşme’nin diğer önemli maddeleri ile koruma altına alınmıştır. Burada belirtilenlerin aksine, adil yargılama prensibi bazı davalarda savunmanın menfaati ile beyanda bulunmaya çağırılan tanık veya mağdurların menfaatlerini dengeleme zarureti doğurabilir. (bkz *Doorson v. Hollanda*, 26 Mart 1996, § 70, *Reports of Judgments and Decisions* 1996-II, and *Van Mechelen and diğerleri v. Hollanda*, 23 April 1997, § 53, *Raporlar* 1997-III).

52. Sözleşmenin 6. maddesinin 1. fıkrasında açıkça belirtilmemiş olmasına rağmen söz konusu maddenin amaç ve gayesi birlikte ele alındığında cezai bir suç ile itham edilen kişi duruşmada bulunma hakkına sahiptir. Ayrıca, paragraf 3’ün (c), (d) ve (e) alt paragrafları “cezai bir suç ile itham edilen herkesin”, “kendi kendini savunma”, iddia tanıklarının sorguya çekme veya çektirme, “duruşmada kullanılan dili anlamadığı veya konuşamadığı takdirde bir tercümanın yardımından para ödemeksizin yararlanma” haklarını güvence altına almıştır ve duruşmada bulunmaksızın bu haklarını nasıl kullanabileceğinin anlaşılması zordur (bkz *Colozza v. İtalya*, 12 Şubat 1985, § 27, Series A no. 89, and *Sejdovic*, cited above, § 81).

53. Ayrıca Sözleşmenin 6. maddesi bir bütün olarak değerlendirildiğinde sanığın duruşmaya etkili bir şekilde katılması hususunda bir tartışma da bulunmamaktadır. Genel olarak bu, diğerlerinin yanında, sadece duruşmada hazır bulunmayı değil bununla birlikte

davayı takip etme hakkını da içermektedir. (bkz *Stanford v. Birleşik Krallık*, 23 Şubat 1994, § 26, Series A no. 282-A).

54. Temyiz aşamasında davalının duruşma salonunda şahsen hazır bulunması ilk derece mahkemesinde görülmekte olan duruşmalarda hazır bulunmasına nisbeten daha az önem arz etmektedir (bkz *Kamasinski v. Avusturya*, 19 Aralık 1989, § 106, Series A no. 168). Ancak Sözleşme'nin 6. maddesinin temyiz mahkemesi nezdindeki işlemlerde uygulanma usulü işlemlerin taşıdığı özel niteliklere de bağlıdır; iç hukuk düzenindeki işlemlerin tümü ve temyiz mahkemesinin buradaki rolü dikkate alınmalıdır (bkz *Ekbatani v. İsveç*, 26 Mayıs 1988, § 27, Series A no. 134, ve *Monnell ve Morris v. Birleşik Krallık*, 2 Mart 1987, § 56, Series A no. 115).

55. Temyiz başvurusuna izin işlemleri ve maddi vakiaları içeren işlemlerin aksine sadece hukuki konuları içeren işlemlerde temyize başvurana temyiz mahkemesi veya Yargıtay tarafından şahsen dinlenme imkanı verilmemiş olsa dahi ilk derece mahkemesinde kamuya açık bir duruşma yapılmış olması şartı ile Sözleşme'nin 6. maddesindeki şartlar gerçekleşmiştir (bkz, *diğer hususların yanında*, *Monnell ve Morris*, yukarıda belirtilen, § 58 (Temyiz başvurusuna izin), ve *Sutter v. İsviçre*, 22 Şubat 1984, § 30, Series A no. 74 (Temyiz Mahkemesi). Ancak, sonraki durumda, altında yatan sebep ilgili mahkemelerin görevlerinin davanın maddi vakialarını tespit etmekten ziyade sadece ilgili hukuk kurallarının yorumlanmasıdır (bkz *Ekbatani*, yukarıda belirtilen, § 31).

56. Gerçekten, bir temyiz mahkemesinin davayı, tam olarak, maddi vakia ve hukuki yönden inceleme yetkisi olması halinde dahi Sözleşme'nin 6. maddesinde her zaman kamuya açık duruşma ve *a fortiori* (evleviyet) duruşmaya şahsen katılma hakkının verilmesini düzenlenmemektedir (bkz *Fejde v. İsveç*, 29 Ekim 1991, § 31, Series A no. 212-C). Bu sorunun değerlendirilmesinde dikkate alınması gereken nokta, diğer hususların yanında, işlemlerin taşıdığı özel nitelikler ve savunma hakkının özellikle o hususta karar verecek olan temyiz mahkemesi nezdinde korunması (bkz *Helmens v. İsveç*, 29 Ekim 1991, §§ 31-32, Series A no. 212-A), ve verilecek kararların temyiz eden açısından taşıdığı önemi (bkz *Kremzow v. Avusturya*, 21 Eylül 1993, § 59, Series A no. 268-B; *Kamasinski*, yukarıda belirtilen, § 106 *in fine*; ve *Ekbatani*, yukarıda belirtilen, §§ 27-28).

57. Ayrıca, temyize başvuran tutuklu kişi temyize başvuran tutuklu olmayan kişinin sahip olduğu imkanlara sahip değildir. Tutuklu bir kişinin temyiz mahkemesi huzuruna getirilmesi esnasında güvenlik tedbirlerini de içeren teknik düzenlemeler de yapılmalıdır. (bkz *Kamasinski*, yukarıda belirtilen, § 107).

58. Ancak, bir temyiz mahkemesi bir davayı maddi vakialar ve hukuki açılardan değerlendirmek ve mahkumiyet veya beraat hükmünde bulunmak durumunda ise konuyu sanık tarafından şahsen verilen ve iddia edilen suç işlemeyi kanıtlayacak nitelikteki delilleri doğrudan değerlendirmeden bu yönde bir karar vermemelidir (bkz *Dondarini v. San Marino*, no. 50545/99, § 27, 6 Temmuz 2004).

59. Kesin olmamakla beraber bir suç ile isnad edilen herkesin ihtiyaç duyulması halinde resmi olarak atanan bir avukat tarafından etkili bir şekilde temsil edilmesi adil yargılanma hakkının en önemli unsurlarından bir tanesidir (bkz *Poitrimol*, yukarıda belirtilen, § 34). Bir suç ile isnad edilen bir kimse sadece duruşmada bulunmadığı gerekçesi ile bu hakkın korumasından faydalanmamış sayılmaz (bkz *Mariani v. Fransa*, no. 43640/98, § 40, 31

Mart 2005). Adli sistemin adil bir şekilde işleminde sanığın hem ilk derece hemde temyiz mahkemeleri nezdinde uygun/yeterli bir şekilde savunulması büyük önem taşımaktadır (bkz *Lala*, yukarıda belirtilen, § 33, and *Pelladoah v. Hollanda*, 22 Eylül 1994, § 40, Series A no. 297-B).

60. Sözleşmenin 6 § 3 (c) maddesi bir suç ile isnad edilen herkesin “kendisini şahsen veya hukuki yardım alarak savunma ...” hakkını verirken bu hakkın nasıl kullanılacağı hususunu açıkça düzenlememiştir. Bu yüzden bu hakkın kullanım şeklinin seçimi ve ulusal hukukları nezdinde güvence altına alınması Taraf Devletlere bırakılmış olup mahkem’nin görevi seçilen yöntemin adil yargılanma şartlarına uygun olup olmadığını tespit etmektir (bkz *Quaranta v. İsviçre*, 24 Mayıs 1991, § 30, Series A no. 205). Bu bağlamda Sözleşme’nin “teorik ve ya gerçekte var olmayan hakları güvence altına almak” amacıyla değil “gerçekte var olan ve etkili hakları” güvence altına almak için oluşturulduğunun hatırlanması gerekmekte olup bir avukatın atanması başlı başına etkili bir yardım değildir. (bkz *Imbrioscia v. İsviçre*, 24 Kasım 1993, § 38, Series A no. 275, and *Artico v. İtalya*, 13 Mayıs 1980, § 33, Series A no. 37).

61. Özel olarak, bir sanığın avukatıyla üçüncü bir kişi tarafından duyulmadan iletişime geçmesi demokratik bir toplumda olması gereken adil yargılanma hakkının en temel unsurlarındanbiri olup Sözleşme’nin 6 § 3 (c) maddesinde kaynağını bulmaktadır. Bir avukatın gözetim olmaksızın müvekkili ile görüşmemesi veya müvekkilinden gizli bir şekilde talimat alamaması avukatın görevinin önemini büyük ölçüde kaybetmesine yol açar (bkz *S. v. İsviçre*, 28 Kasım 1991, § 48, Series A no. 220). Sanık ile avukatlarının görüşmelerinin gizliliğinin/mahremiyetinin temin edilmesi savunma hakkının sağlanmasında büyük önem taşıdığı Avrupa belgelerinde de olmak üzere çeşitli uluslar arası belgelerde de teyit edilmiştir (bkz *Brennan v. Birleşik Krallık*, no. 39846/98, §§ 38-40, ECHR 2001-X). Ancak, sanığın avukatına ulaşım hakkı haklı gerekçeler var ise kısıtlanabilir. Her davada ayrı incelenmek üzere, sorun; uygulanan kısıtlamanın, tüm yargılama süreci göz önüne alındığında, sanığı adil yargılanma hakkından mahrum edip etmediğidir. (bkz *Öcalan v. Türkiye* [GC], no. 46221/99, § 133, ECHR 2005-IV).

62. Son olarak, adeletin gerçekten adil bir şekilde sağlanmasının demokratik bir toplumda tuttuğu yer göz önünde bulundurularak savunma hakkının kısıtlanmasına yönelik her bir tedbirin ciddi bir şekilde gerekli olmasına işaret etmek gerekmektedir. Daha az kısıtlayıcı bir tedbirin bulunması halinde o tedbirin uygulanması gerekir (bkz *Van Mechelen ve diğerleri*, yukarıda belirtilen, § 58).

(b) Prensiplerin mevcut davaya uygulanması

63. Mahkeme ilk olarak Reggio di Calabria İstinaf Mahkemesinin davayı maddi vakialar ve hukuki açılardan değerlendirmek ve mahkûmiyet veya beraat hükmünde bulunmak durumunda olduğunu tespit etmiştir. Bu yüzden başvuranın temyiz yargılamasına katılması Sözleşme’nin hükümleri anlamında bir zorunluluktur. Gerçekten bu husus Hükümet tarafından da tartışma konusu yapılmamıştır.

64. Başvuran yargılama sürecini izleme hakkının kendisine tanınmadığını iddia etmemiştir. Başvuran video konferans yoluyla katılım sağlanması şeklinde olan katılımın tarzı hakkında şikayette bulunmuştur. Bu video konferans cihazının kullanılmasının savunma açısından zorluklara yol açtığını ileri sürmüştür.

65. Mahkeme duruşmalara video konferans yöntemiyle katılım sağlanmasının İtalyan Hukukunda, Ceza Usul Kanunu uygulama hükümleri madde 146 *bis*, (bkz paragraf 19), açıkça yer aldığını belirtmektedir. Bu madde; hangi davalarda video konferans uygulamasının yapılabileceği, hangi merciin bu kararı verme yetkisine sahip olduğu ve ses-görüntü bağlantısının kurulması için gerekli teknik düzenleme hususlarını içermektedir. Anayasa Mahkemesi söz konusu maddenin Anayasa ve Sözleşme'ye uygun olduğuna hükmetmiştir (bkz Karar no. 2002/483 ve Hüküm no.1999/342 – yukarıdaki paragraf 20-22).

66. Ulusal hukuk ve uluslararası hukuk tarafından bu methodun uygulanması engellenmedikçe hakkında soruşturma yapılan kişinin katılımının da mümkün kılınması ile tanık veya uzmanlardan delil toplanmasına Sözleşme dışındaki antlaşmalardan Ceza İşlerinde Karşılıklı Adli Yardım Avrupa Sözleşmesi Ek 2. Protokol ve Avrupa Birliği Üye Devletleri Arasında Ceza İşlerinde Karşılıklı Adli Yardım Sözleşmesi de izin vermektedir (bkz paragraf 23-24). Buna ek olarak, Avrupa Konseyi, 23 Kasım 1995 tarih ve Uluslararası Organize Suçlara Karşı Tanıkların Korunması konulu kararında şunu ifade etmiştir: “dikkate alınması gereken koruma yollarından bir tanesi, gerekli görüldüğü takdirde, delillerin hakkında soruşturma yapılan kişinin bulunduğu yerden başka bir yerde ses-görüntü sistemleri aracılığıyla sunulmasıdır.” (bkz paragraf 25).

67. Davalının duruşmalara video konferans yöntemi kullanılarak katılımının sağlanması Sözleşme'ye aykırı olmasa dahi her bir davada bu yönteme başvurulmasının meşru bir amaç güdülerek yapılmasının sağlanması ve delil sunumu ile ilgili düzenlemelerin Sözleşme'nin 6. maddesinde yer alan yargı sürecine saygı şartlarının yerine getirilmesinin sağlanması Mahkeme'nin görevidir.

68. Bu bağlamda Mahkeme mevcut davada video konferans yönteminin başvuranın kısıtlı hapis hane rejimine tabi tutulmasından ötürü Ceza Usul Kanunu uygulama hükümleri madde 146 *bis* uyarınca yapıldığını belirtir. Başvuran, kendi durumuna benzer durumda bulunan diğer kişilerin farklı bir muameleye tutulduğunu ortaya koyamamıştır.

69. Mahkeme'ye göre bu durumdaki bir mahkumun transferinde ciddi güvenlik önlemleri alınması gerekmekte olup firar etme veya saldırıya uğrama riski bulunduğu inkar edilemez. Ayrıca tutuklunun mensubu olduğundan şüphe edilen suç örgütü ile tekrar temas geçme olasılığını yaratma ihtimali de bulunmaktadır.

70. Mahkeme, makul bir süre içerisinde yargılamanın yapılması ve mahkemelerin dosya yüklerini hızlı bir şekilde halletme gereksinimleri gibi diğer hususları da dikkate alarak ilk derece mahkemelerinde yapılan yargılamayı takip eden yargılama aşamalarında kamuya açık duruşma gereksinimlerinin dikkate alınması gerektiği gerçeğini kabul etmektedir (bkz, örnek olarak, *Helmerts*, yukarıda belirtilen, § 36; *Jan-Åke Andersson v. İsveç*, 29 Ekim 1991, § 27, Series A no. 212-B; *Fejde*, yukarıda belirtilen, § 31; ve *Hoppe v. Almanya*, no. 28422/95, § 63, 5 Aralık 2002). İtalyan mevzuatında düzenlenmiş bulunan video konferans uygulaması, diğer hususların yanında, tutukluların transferi nedeniyle oluşan gecikmelerin azaltılması ve ceza yargılamasının hızlandırılması amacını gütmektedir (bkz, *mutatis mutandis*, *Rippe*, yukarıda belirtilen).

71. Aynı zamanda, başvuranın mafya aktiviteleri ile bağlantılı ciddi suçlar ile itham edildiği belirtilmelidir. Bu tarz suçlar ile mücadele edilirken, bazı davalarda, kamu güvenliği ve düzeninin korunması ve benzeri başka suçların işlenmesinin önlenmesi amacıyla bu minvalde tedbirlerin alınması gerekli olabilmektedir (bkz *Pantano v. İtalya*, no. 60851/00, § 69, 6 Kasım 2003). Katı hiyerarşik yapısı, sıkı kuralları, sessizlik kuralına dayalı ciddi sindirme gücü ve mensuplarının belirlenmesindeki güçlük sebebiyle Mafya kamu hayatını doğrudan veya dolaylı olarak etkileme ve kurumlara sızma kabiliyeti ile ciddi bir suç şebekesidir (bkz *Contrada v. İtalya*, 24 Ağustos 1998, § 67, *Reports* 1998-V). Dolayısıyla, mafya mensuplarının duruşma salonunda bulunması özellikle mağdurlar ve *itirafçı* gibi davaya taraf diğer kişiler üzerinde büyük bir baskıya sebep olabileceğinin düşünülmesi mantıksız değildir.

72. Yukarıda bahsedilenler kapsamında, Mahkeme başvuranın duruşmalara video konferans yöntemiyle katılımının sağlanmasında kargaşanın ve suçun önlenmesi, mağdur ve tanıkların yaşam, özgürlük ve güvenlik haklarının korunması ve adli işlemlerde “makul süre” gerekliliklerine uyulması gibi husular sebebiyle Sözleşme uyarınca meşru bir amaç güdüldüğü kanaatindedir. Geriye yargılama sürecinde savunmanın haklarına saygı gösterilip gösterilmediği hususunun tespit edilmesi gereği kalmaktadır.

73. Mahkeme, Ceza Usul Kanunu uygulama hükümleri madde 146 fıkra 3 *bis* uyarınca başvuranın kendisine duruşma salonundakileri görebilme ve söylenenleri duyabilme imkanı veren bir ses-görüntü sistemi ile duruşma salonuna bağlandığını belirtir. Başvuranın kendisi de diğer taraflar, hâkim ve tanıklar tarafından duyulabilmekte ve görülebilmekte olup tutuklu bulunduğu yerden duruşma salonuna beyanlar verebilmektedir.

74. Kabul edilmektedir ki teknik sorunlar sebebiyle duruşma salonu ile tutuklu bulunan yer arasındaki ses-görüntü bağlantısının mükemmel olmayabileceği olasılık dâhilinde olup bu sebepten ötürü ses ve görüntü iletiminde zorluklar yaşanabilir. Ancak, mevcut davada başvuran ya da avukatı ses ve ya görüntü sorunlarına ilişkin hususları temyiz yargılamasının hiçbir aşamasında gündeme getirmemişlerdir (bkz *mutatis mutandis*, *Stanford*, yukarıda belirtilen, § 27).

75. Mahkeme son olarak başvuranın avukatının müvekkilinin bulunduğu yerde hazır olam ve onunla bir mahremiyet içerisinde görüşme hakkının bulunduğunu belirtmektedir. Bu, duruşma salonunda hazır bulunan savunma avukatının da kanuni hakkıdır (bkz Ceza Usul Kanunu uygulama hükümleri madde 146 fıkra 3 *bis*). Mevcut davada başvuranın avukatıyla üçüncü kişiler tarafından dinlenilmeden görüşmesi hakkının ihlal edildiğine işaret eden hiçbir husus bulunmamaktadır.

76. Bu durumda, Mahkeme başvuranın ikinci ceza yargılaması duruşmalarına video konferans yöntemiyle katılımının sağlanmasında savunmanın yargılamaya taraf diğer taraflara nazaran ciddi bir şekilde daha dezavantajlı bir konuma düşürülmediği ve başvuranın Sözleşme’nin 6. Maddesinde düzenlenen adil yargılanma hakkının özünde bulunan hak ve yetkilerini kullanma fırsatının bulunduğu kanaat getirmiştir.

77. Dolayısıyla, Sözleşme’nin 6. maddesinin ihlali söz konusu olmamaktadır.

...

İŞBU GEREKÇELERLE, MAHKEME OYBİRLİĞİYLE,

...

2. Sözleşme'nin 6. maddesinin ihlal edilmediğine karar verir;

...

İngilizce olarak hazırlanmış ve Mahkeme İç Tüzüğü'nün 77 §§ 2 ve 3. maddesi uyarınca 5 Ekim 2012 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Fatoş Aracı
Daire Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Boštjan M.Zupančič
President